

[Olav Olsen.]

Landmænd til Kanada, unge Landmænd, som er fallerede ikke ved egen Skyld, men af den Grund, at de er kommet til, medens vi havde den lille, den falske Krone?

Der er dernæst en Sag, jeg gerne vilde fremdrage her efter Opfordring fra den Egn, hvor jeg bor, en Sag om Overgreb fra forskellige Organisationers Side. Det er særlig Smedemestrenes Organisation, der søger at boykotte enkelte Smede, saaledes at de ikke er i Stand til at faa Materialer. Det er et Forhold, som jeg synes er af en saa alvorlig Art, at man fra Samfundets Side maa søge at sikre disse Mennesker deres Erhvervs- og Arbejdsfrihed.

Det er saadan, at man fra Foreningernes Side har forlangt, at de skulde være Medlemmer af Mesterforeningen. Nu skal jeg ikke omtale, hvad der kan være disse Folk imellem, naar de ikke vil være Medlemmer af Foreningen, for det ved jeg ikke, men enten det nu er det ene eller det andet, bør det være saaledes i Danmark, at en hæderlig og ærlig Arbejder, enten han nu er Smedemester, eller hvad han er, kan faa Lov at arbejde i sit Erhverv, naar han kan svare enhver sit, og saa skal det ikke være lovligt, at Organisationen er i Stand til at forhindre en Mand i at faa Materiale, saaledes at han kan udføre sin Gerning. Det er det, man har gjort overfor forskellige Smedemestre ovre i det sydlige Jylland — det foreligger bevist —, og det er det, jeg har lovet at paatale her. Det vil jeg gerne gøre, og jeg haaber, at man fra Regeringens og Rigsdagens Side vil være behjælpelig med at finde Former, hvorunder man kan afhjælpe dette. Det er nemlig en Opgave, som jeg finder vi har.

Saa er der en anden Ting, jeg gerne vil omtale angaaende Organisationerne, og det er, at visse af vore Hjælpere, kan jeg godt sige, eller Tjenere, som de burde være, faguddannede Folk, Læger og Sagførere — jeg kunde nævne mange andre — gennem deres Organisation lægger Byrder paa det arbejdende Samfund af en Art, som vi ikke er tjent med. Jeg er ganske klar over, at det er et Forhold, som Rigsdag og Regering staar magtesløse overfor. Jeg ønsker ikke, man skal komme med Paabud om, hvorledes det skal være, men det, jeg ønsker, er, at man fra Regeringens Side vil fastsætte Takster for alle de Attester, man forlanger udstedt, enten det nu er af Læger, Sagførere, Dyrleger, Landinspektører, eller hvem det nu er. Naar det offentlige, enten det nu er Staten, Kommunen eller andre Institutioner, for-

langer, at Folk skal møde med Attester for at blive behandlet eller af andre Aarsager, er det et rimeligt Krav fra Befolkningens Side, at der ogsaa fastsættes en bestemt Betaling for disse Attester.

Disse Læger, som jeg her gerne vil have Lov til at omtale, er personligt gode og behagelige Mennesker, og jeg kender dem som samvittighedsfulde og dygtige og paalidelige Læger — jeg skal ikke rette noget som helst Angreb paa dem —, men naar de skal til at skrive deres Regninger, træder deres Organisation ind, og den har Priser, som stammer fra Krigstiden eller Efterkrigstiden, da vi havde en Krone, der kun var 60 Ø. værd; det virker ganske urimeligt i Øjeblikket, at disse Mennesker kan lægge en saadan Byrde paa Samfundet, dette Samfund, som jo maa betale en væsentlig Del af deres Uddannelse, hvorfor det føles som en Uret, at de bagefter lægger en ekstra Skat paa Samfundet.

Disse Attester vil jeg gerne henlede det højtærede Ministeriums Opmærksomhed paa. Det er en Opgave for Administrationen at fastsætte, hvorledes de Priser skal være, der skal betales for dem, det er et rimeligt Krav fra Befolkningens Side.

Kammersgaard: I Anledning af nogle Bemærkninger af det ærede Medlem Hr. Olav Olsen, der nu talte, skal jeg fremkomme med nogle Oplysninger vedrørende det Udvalg, der var nedsat — og hvoraf jeg havde den Ære at være Medlem — for at finde Pladsen til et nyt Sindssygehospital. Jeg ønsker til disse Bemærkninger kun at sige, at dette Udvalg slet ikke havde besøgt Augustenborg eller i nogen Maade haft Overvejelser angaaende Anvendelsen af Augustenborg til Sindssygehospital, men det kan de ærede Medlemmer ikke vide, fordi Beretningen slet ikke blev offentliggjort, da den i sin Tid blev afgivet.

Det, der giver mig Anledning til at tage Ordet, er nogle Spørgsmaal, jeg agter at henstille til den højtærede Sundhedsministers Overvejelse. Som det vil være det høje Tings Medlemmer bekendt, blev det ved Vedtagelsen af Lovforslaget om Erhvervelsen af Hvedholm Slot til Plejehjem for sindssyge, gjort meget stærkt gældende, at det var ønskeligt, at Sundhedsministeren i Hehold til sine Udtalelser i Tinget og for øvrigt i Overensstemmelse med Udvalgets Flertal, ja, jeg kan gerne sige i Overensstemmelse med hele Udvalget, vilde foranledige, at Tilsynet med de i Familiepleje anbragte sindssyge blev forbedret.